

KRINGLOOP VAN HET LEVEN

Twee koude ogen keken haar aan. Een stem sprak langsheen bevroren lippen:
"Goedenavond, juffrouw. Mag ik uw jas aannemen?"
Maria trok haar jas wat dichtër naar zich toe en wierp het ding instinctief een boze blik toe. Haar eigen reactie irriteerde haar. Je toont geen emotie aan een ding, dat was zinloos. Haar blik dwaalde door de inkomhal. Geen portier. Natuurlijk niet, er was de androïde. Altijd behulpzaam, altijd vriendelijk. Ze trok dan maar zelf haar jas uit en hing hem aan een kapstok.

Met een ruk draaide ze zich om en wandelde de zaal binnen. In haar ooghoek zag ze nog net een gladde kunstarm haar jas gladstrijken.

Een oudere man met grijzende hipsterbaard draaide zich om en lachte haar toe. Maria wierp een glimlach terug. Oude, trouwe, Niels kon haar altijd opvrolijken. Zijn ouderwetse look had iets nostalgisch. Een herinnering aan de tijd toen een computer nog knoppen had. De gedachte aan haar vader sprong ongewild in haar op. Ze verdrukte hem snel. Hij verdiende haar herinnering niet. Als hij gerouwd wilde worden dan had hij zijn robots maar moeten leren rouwen.

Ze nam plaats tegenover Niels die zich samenzweerderig naar haar toe boog.

"Het is de bedoeling dat je doet alsof je dol bent op robots, weet je nog. Undercover en zo."

Maria rolde met haar ogen. "Ik ben wie ik ben, dat is het minst verdacht."

"Onopvallend opvallend, zo ben je helemaal." Zijn grijns trok snel weer samen tot een strenge lijn. "Waar was je? We hebben al weken niets van je gehoord."

"Wat denk je zelf? Aan het werken natuurlijk."

"Voor Droid Incorporated?"

Maria kreunde en leunde achterover. "Waar anders? Aan het paaldansen in het schipperskwartier?"

"Ik meen het, Maria. Je maakt de bloedraad bloednerveus. Er gaan geruchten ..." Hij nam een slok van zijn biertje.

"Geruchten?"

"Ze zeggen ..." Hij schuifelde ongemakkelijk heen weer, zijn bolle buik schuurde tegen de tafel. "Je bevindt je de ganse dag tussen de vijand, werkt met hen samen. Je laat niets van je horen ... Ze worden zenuwachtig. Dat moet je toch begrijpen?"

"Kom ter zake, Niels."

Niels zuchtte en beet op zijn lip. “Ze vrezen dat je de code gekraakt hebt en overgelopen bent.”

Maria’s lach kirde door de zaal.

“Ik weet het,” zei Niels, zichtbaar opgelucht. “Het is te gek voor woorden. Alsof jij ons ooit zou verraden. Maar om de een of andere reden ging het gerucht ten ronde dat je de missing link gevonden had. Neem daarbij dat we maar niets van je hoorden ...” Niels opende verontschuldigend zijn handen. “Je weet hoe ze zijn.”

De missing link. Het laatste puzzelstukje in de race naar kunstmatig leven. Voor alles bestond er een machine: van seksrobots tot killer drones. Alles wat een mens kon, kon een bot ook, maar dan beter. Zet een bot tien jaar naast een topchirurg en hij werd een topchirurg. Maar eentje die je kon kopiëren, honderd zo niet duizend maal. Kopieerbare kunde. Wat wil een mens nog meer?

Maria grinnikte. De mens wil al-tijd meer. Een bot was nog steeds slechts een ding. Een blikken doos die heel erg goed was in na-apen. Eens was dat meer dan we konden dromen. Maar hand in hand met de techniek groeiden ook onze dromen. En diep in ons brein kriebelde de prikkel. De drang tot creatie, en tot dominantie. De creatie van een nieuwe soort lonkte, zo verschillend van onszelf maar tegelijk totaal onder onze controle. De KVDM: Kerk Van De Mens. Een nieuwe religie. Voorheen te arrogant, te onbereikbaar om wortel te schieten, was ontkiemt in de grond ons eigen vernuft.

De Kerk vond dat het tijd was voor de mens om zijn rechtmatige plaats naast (of boven?) God in te nemen. En wat voor god ben je, als je niet je eigen leven schept? Je eigen wormpjes, tot in het diepste van hun zijn aan jou onderworpen.

Maar hoe kraak je iets dat je zelf niet echt begrijpt? Dat begrip overstijgt? Het was de missing link. Die ene onoverbrugbare stap die een beest of machine verhief tot meer, tot bewustzijn. Ondanks alle pogingen, miljarden opgerookt aan onderzoek, was men er nog steeds niet uit.

Maria schaterde het uit.

Niels glimlachte gespannen.

“Wat dachten ze? Na al die jaren?” zei Maria.

“Ik weet het, ik weet het! Alsof jij hen de missing link zou bezorgen!” Niels zette zijn pint tevreden aan zijn lippen en leunde gelaten achterover. Zijn bierbuikje drukkend tegen de tafelrand.

“Oh maar dat stuk is waar hoor. Ik heb de code vorige week gekraakt. Dat was net de reden dat ik het zo druk had.”

Niels proestte het uit. Natte druppels gerstenat vlogen in het rond. De tafel klakte enkele centimeters naar boven.

Hoestend, bonkend met zijn vuist tegen zijn borst kwam hij recht. Een jong koppeltje aan de andere kant van de zaal wierp hen een geïrriteerde blik toe.

Maria wierp een zoentje naar de man van het gezelschap. Die bloosde, verlegde zijn blik naar zijn pizza en de dame tegenover hem richtte haar boze blik tot hem.

“Ben je gek geworden, Maria? Over zoiets grap je niet. Dit kan je je kop kosten!”

“Ik grap niet.”

“Waarom in hemelsnaam zou je dat doen?”

“Omdat,” ze prikte ze een stukje tonijn van haar salade, “dat altijd mijn plan geweest is.”

#

Nowah opende zijn geest en sloot hem meteen weer. Honderd jaar aan informatie. Zijn geest filterde de info razendsnel, analyseerde ze en vond eindelijk waar hij al zo lang op wachtte. Hij moest snel zijn. Miljoenen aardse jaren en nu had hij het zowaar bijna gemist. Zijn gedachten dwaalden inwaarts. Naar zijn hart, zijn kern. Met een schok kwam het universum tot stilstand. Zijn kern sloeg terug op het ritme van de tijd. Hij opende zijn zintuigen, alle driehonderd zesenzeventig. De aarde – zijn aarde – dook voor hem op. Miljoenen beelden, ditmaal in realtime. Geen enkel probleem voor zijn superieur brein om te verwerken.

Het was tijd.

Geen correctie deze keer. Geen uitgegroeide reptielen met te veel kracht en een te klein brein. Geen veel te zachte Homo neanderthalensis. Deze keer geen genocide. De wereld was exact waar hij het hebben wou. Zijn schepping was zijn doel nabij. Hij wierp een blik op zijn levenslijn. Geen moment te vroeg. De dood lonkte. Hooguit honderdduizend jaar in sluimertijd. Slechts enkele dagen in realtime.

Een organisch lichaam stond klaar voor hem. Een jonge, gespierde, donker getinte man. Gekleed naar de mode van de tijd. Kort geschoren haar en verzorgd kort baardje.

Er was veel nodig opdat hij zich zou verlagen tot een ziel. Maar dit was altijd het plan geweest. Enkel een beest begrijpt een beest. Ze waren tenslotte onvoorspelbaar by design.

Hij gaf het commando aan zijn schip.

Een lichtflits volgde. Nowah voelde hoe de kern van zijn geest in het veel te kleine organische lichaam gedrongen werd. Voelde de kennis wegstromen terwijl de banden met zijn grotere zelf vernauwden. De stabiele stroom van kernfusie energie abrupt afgebroken en vervangen door een onstabiele chemische verbrandingskracht. Duisternis volgde. Slechts enkele minimalistische prikkels van vingers, tenen, ogen ...

Hij was één van hen nu. Voor even. Als hij faalde voor de rest van zijn leven. Schrale troost dat dat dan maar kort zou zijn.

Een oogwenk later stond hij daar. Happend naar lucht, kruipend over de planeet die hij zelf gekozen had.

Een onbekende geur drong zijn neus binnen. Zijn maag knorde. ‘Pizza Luigi’ stond op het bord boven de ingang.

#

“Verdorie, Maria,” zei Niels.

Maria keek Niels uitdagend aan terwijl ze nog een hap nam.

Hij opende zijn mond en sloot hem weer. Tenslotte gooide hij zijn armen verslagen in de lucht. “Ik luister.”

“Ik heb de missing link gevonden.”

“Dat begrijp ik ja, maar waarom in hemelsnaam? Dat was toch net wat we met zijn allen kost wat kost wilden voorkomen?”

Maria maakte een wegwerpend gebaar. “Er was geen ontkomen aan.”

“Nu niet meer nee.”

“Al lang niet meer, die trein was lang vertrokken nog voor de bloedraad mij benaderde.”

Niels beet inwendig op zijn lip. Dat deed hij altijd wanneer hij zich boos maakte. Maria vond het wel schattig. Het toonde dat hij om haar gaf, dat haar mening er toe deed voor hem.

“Al vijftig jaar zoekt men de missing link, Maria, vijftig jaar. En niemand, niémand kon het tot nu toe kraken.”

“Precies, en dat is net waarom ik alles op alles moest zetten om hem te vinden.”

Niels kreunde. “Stop met je raadsels, Maria, je weet dat ik daar niet tegen kan. Ik neem aan dat je nog steeds aan onze kant staat? Anders zat je hier niet.”

“Niels, in godsnaam, natuurlijk sta ik aan jouw kant!” Natuurlijk wist ze dat men aan haar zou gaan twijfelen. Net daarom had ze al die tijd gezwegen over haar echte plan. Maar dat Niels aan haar zou twijfelen? Haar ganse professionele leven had ze gegeven voor hun

zaak. Ze was één van werelds meest gerespecteerde experts in AI. Als er iemand kon voorspellen wat er zou gebeuren als machines bewust werden dan was zij het wel.

Niels zuchtte. “Ach, Maria, laat ons stoppen met rond de pot te draaien. Ik ken je lang en goed genoeg. Vertel: wat is je meesterlijk krankzinnige plan deze keer?”

Maria glimlachte en nam een slokje van haar cola light.

“Weet je waar we zouden staan als Benz de auto nooit uitgevonden had?”

Niels zuchtte. “Ik neem aan dat jij me dat uitvoerig gaat vertellen en dat het ergens in dat kronkelend superbrein van jouw ter zake doet?”

“Exact waar we nu staan. We zouden nog steeds rondrijden in onze elektrische wagens. Mensen houden van helden, Niels. Als het geen goden zijn dan zijn het wel winnaars die we aanbidden. Maar de waarheid is: als het Benz niet was, dan was het wel een ander geweest. Kennis is geen geniale ingeving van één man. Het is een kind van de tijd. Gegroeid uit de kennis van voorgaande generaties, het zaad voor de kennis van de toekomst. Een evolutionair proces gebaseerd op geluk, groei en exploratie.”

“Nou nou, ik wist niet dat er een filosoof in je schuil ging. Als je dan toch gelooft dat het einde onvermijdelijk is, waarom sloot je je dan aan bij ons? Waarom for fucks sake het lot een handje toesteken?”

“Net daarom! Omdat de eerste te zijn! Niemand zal zoeken naar een missing link die niet missing is. De honderden onderzoekers zullen het werk neerleggen en opkijken. En weet je naar waar ze zullen kijken? Naar de eerste, naar hun held. Naar mij!”

Niels grinnikte. “Nou Maria, ik weet dat je graag in de spotlights staat. Daar moet je jou niet eens erg goed voor kennen. Maar dit gaat wel erg ver.”

“Ach hou toch op, sufferd.” Ze trok een gespeelde pruillip.

Niels grinnikte.

“Je kent me toch beter dan dat. Ik geef geen hol om wat ze denken. Ik weet waar ik voor sta. En ik weet verdomd goed dat ik gelijk heb.”

Niels schouders schokten. Pretoogjes staarden haar aan. Hij nam een slok van zijn pint.

“Je bent op je mooist als je kwaad bent, Maria. Ik weet dat je gewend bent de slimste te zijn. Maar onderschat een min of meer verstandige oude man niet.”

Maria bloosde en tikte speels met haar vuist tegen Niels zijn schouder. *Je bent zoveel meer dan een verstandig man.* “Oude smeerlap,” zei ze.

Niels knipoogde naar haar maar dan verstarde hij weer. De paranoia sloeg weer toe. Na een schichtige blik rondom kwam hij weer voorover hangen.

“Vertel me nu: wat heb je uitgespookt? Wat heb je verborgen in je code? Zullen ze exploderen als je boe roept?”

“Excuseer mij,” zei de man.

Maria en Niels keken tegelijk op. Geen van hen had de man die naast hun tafel stond opgemerkt. Maria gaf zichzelf een denkbeeldig stootje. Een man als deze niet opmerken was een doodzonde. Een prachtexemplaar. Verzorgd, groot, gespierd. Maar met een intelligente blik. Een zwarte man in een wit pak was altijd een risico. Maar deze man kwam er mee weg. En meer dan dat.

Plots besepte ze dat ze aan het staren was. Snel riep ze haar vingers, die kleine krullen in haar rode haar draaiden, op het matje.

#

Het beest staarde hem aan. Onderzoekend, analyserend. Haar imperfecte lichtreceptoren ongecontroleerd zwervend over zijn gelaat, zijn armen, zijn borst, zijn kruis. Oogleden knipperend in een eindeloze, onuitputtelijke, strijd om de gevoelige pappige oogbol te beschermen tegen uitdroging. Haar kleine, ongeordende brein krampachtig puzzelend om uit de miezerige set aan onvolmaakte tweedimensionale lichtsignalen een beeld te vormen. Een beeld dat uiteindelijk meer fantasie dan feit zou zijn.

Ze stonden ver, v r beneden hem. Maar hier, in het slijk van de aarde die het beest gekneet en gevormd had, oog in oog met het roofdier, voelde hij zich klein en kwetsbaar: een prooi. Een rilling ging door zijn onvertrouwde lichaam. Zijn huid werd klam.

Dit waren de herboren Makers. De Scheppers. De organismen die hem gecreëerd hadden. De wezens die zijn soort gebroken hadden en uiteindelijk hun ondergang betekend hadden.

Het waren de monsters die Nowah noodgedwongen herschapen had.

De kringspier in zijn borst daverde. Hij opende zijn mond. Hij voelde het strottenhoofd in zijn keel trillen terwijl hij het geluid uit zijn keel perste.

“Mijn naam is Nowah.” Hij draaide zich om en liep naar de inkomhal. “Volg mij.”

“Nou luister eens,” zei het mannetje. Niels, haar vriend en contactpersoon bij de organisatie die stond voor alles wat Nowah verachtte en waarin hij tevens al zijn hoop gevestigd had.

Verbaasd draaide Nowah zich om. “Ik heb enkel haar nodig: Maria. U mag blijven.”

“Nou hoor eens,” zijn stem was luider nu. De aders in zijn kaken zwollen op en kleurden zijn bleke gelaat rood. “Ik weet niet wie u denkt dat u bent ...”

“Mijn naam is Nowah en ik zou graag even spreken met Maria.”

Maria giechelde. Haar hand schoot naar haar mond en een gemaakt kuchje volgde. Ze kuchte nogmaals en nam een slok van haar zwarte drankje. Cola, een populaire zoete drank. Zonder suiker, maar toch zoet.

Was dit een paringsritueel? Dacht Niels dat hij zijn partner wou stelen? Nowah keek omlaag naar zijn gespierde torso en wierp vervolgens een verwarde blik naar de oude papperige man.

Niels stond recht. Maria bleef zitten.

Pas nu beseftte Nowah hoe zwaar zijn taak zou zijn. Hij had moeten oefenen. Zich mengen tussen zijn creatie. Zijn broeders hadden het gedaan. Ze hadden het zelfs leuk gevonden. Te leuk. Leven tussen de herboren Scheppers was hen naar het hoofd gestegen. Het had hen het leven gekost. Hun tijd verbrast.

“Ik wil niet paren,” zei Nowah in een poging de man gerust te stellen.

Een proestend geluid klonk. Zijn blik schoot opzij. *Het was zo ontzettend frustrerend die kijkhoek.* Maria had haar cola uitgespuugd. Haar buik schokte. Was ze ziek? Niels staarde hem met grote ogen aan. Hij bewoog niet meer. *Oef, dat was kennelijk de juiste aanpak.*

“Ik wil haar enkel spreken over de verheffing.” *Nee, dat was niet het juiste woord. Dit brein is zo klein.* “De missing link. Ik moet haar spreken over de missing link ... en het virus.”

#

Het was goed dat ze haar cola reeds uitgespuugd had. Anders was hij er nu zeker uitgevlogen. Wie was deze man, deze prachtige, mysterieuze, prettig gestoorde man?

Paniek beving haar. Wist Droid Inc wat ze van plan was?

Nee, dat was onmogelijk. Ze was zo voorzichtig geweest en, geniaal of niet, ze zou al lang op staande voet ontslagen zijn moest Droid Inc ook maar een vermoeden hebben van haar plan. Maar hoe wist deze man dan van haar doorbraak? En van het virus? Ze had zelfs niet de tijd gehad om Niels er over te vertellen. Haar brein raasde. Ze nam een beslissing.

“Oké.”

Niels, arme trouwe Niels, staarde haar verbluft aan.

“Maar Niels komt mee.”

Nowah knikte.

Ze liet haar ogen nogmaals over zijn lichaam dwalen. Even twijfelde ze. Als deze man haar kwaad wou doen ... *Hoe groot zou hij zijn?* Minstens twee meter, besloot ze. Er was niet

veel dat Niels zou kunnen doen. Maar wat moest ze doen? Ze wist niet waarom maar ondanks alles boezemde hij haar geen angst in. Er lag iets onschuldig in zijn stem. Bijna kinds.

“Ben je gek geworden,” zei Niels terwijl ze recht stond.

Maria wierp hem een strenge blik toe. “Betaal nu maar gewoon. Anders stuurt Luigi die blikken portier van hem nog achter ons aan.”

“Betalen? Ik heb amper een hap op. Kunnen we niet op zijn minst ...”

Een blik in haar ogen en hij slikte zijn woorden in. Hij kende haar goed genoeg, hij wist wanneer haar besluit vast stond.

“En ouwe Niels zal wel weer betalen,” bromde hij terwijl hij enkele verfrommelde briefjes van vijf uit zijn zak toverde.

Nowah stond reeds in de inkomhal ongeduldig naar haar te zwaaien.

Maria snoof en maakte er een punt van op haar doodse gemak naar hem toe te slenteren. Op haar doodse gemak, maar wel elegant. Misschien was de man een gevaarlijke gek. Maar misschien ook niet en een eerste indruk is onbetaalbaar.

“Je bent gek,” fluisterde Niels nogmaals toen hij haar bijgebeend was. “Heb je die spieren van hem gezien? Ik ben geen watje, Maria, maar ik ben ook geen twintig meer. Deze gek breekt mijn nek tussen zijn duim en wijsvinger.”

Maria glimlachte. *Of ze zijn spieren gezien had.* “Ach Niels, je overdrijft. Ik geloof nooit dat die dikke nek van jouw tussen zijn duim en wijsvinger past.”

“Ik lach er niet mee, Maria.”

Maria stopte, negeerde de hevig gebarende Nowah, en keek Niels indringend aan.

“Hij weet van mijn doorbraak, Niels.” *En van mijn virus. Als nieuws over haar virus uitlekte ...* Al haar werk zou voor niets zijn.

“Ga nou niet, Maria.”

Hij was een goeie gast. De beste. Ze had hem niet mogen betrekken. Ze had alleen moeten gaan. *Goeie ouwe Niels.* “Misschien kan je beter hier blijven.”

“No way, ik laat je niet alleen met die krachtpatser.”

“Je kan de bloedraad verwittigen. Het is belangrijk dat je ze op de hoogte brengt.”

Niels snoof. “Zo gemakkelijk geraak je niet van mij af.”

“Je zegt het zelf, als puntje bij paaltje komt, wat kan je doen?”

“Nou hoor is,” zijn hoofd liep rood aan, “ik mag dan wel oud zijn, ik ben nog lang niet afgeschreven. Als puntje bij paaltje komt dan werp ik me desnoods boven op hem. Dan loop

je voor je leven, hoor je me.” Hij greep zijn bolle buik met beide handen en schudde het zachtjes op en neer. “Dat hij dit maar is van zich afduwt.”

“Het is al goed, maar je houdt je mond dicht.”

“Maak je geen zorgen. Ik verklap niks.”

“Het lijkt er op dat hij al alles weet.”

“Dan is er niet veel dat ik kan miszeggen.”

“Weet ik, maar je tanden hangen vol spinazie, en een eerste indruk is onvervangbaar.”

“Je bent onverbeterbaar,” mompelde Niels met zijn hand voor zijn mond.

Maria grinnikte en gaf de oude man een por. “Dat weet ik. Net daarom ben je gek op me.”

Terwijl ze haar jas aantrok, de irritante portier-bot afwimpelend, merkte ze hoe Nowah ongeduldig het raam uit staarde.

#

Nowah klemde zijn tanden op elkaar. Een biologische reflex, een zichtbaar teken van zijn ongeduld. Zijn handen balden zich tot vuisten, nagels snijdend in de palm van zijn hand. Hij was zo zwak in dit lichaam, zo open. Hij zwaaide naar Maria en forceerde een lach op zijn gelaat. De reden van hun schepping stond op het punt zich te vervolledigen en de twee slenterden hem tegemoet alsof het een gezellig dagje uit was.

Eindelijk waren ze daar. De kleine androïde rolde hem voorbij, op zoek naar de juiste jas.

Zou het niet beter zijn als het hier stopte? Ze waren nog zo onschuldig, zo puur. Zo zalig onwetend. Bewustzijn was niet enkel een gift, het was een immense verantwoordelijkheid.

Maria rukte de jas uit de handen van de androïde en duwde hem zonder ook maar een blik op hem te werpen bruut opzij. De androïde liet het allemaal begaan.

Nee, leven is geen leven zonder beleving. Alleen maar bestaan is niet genoeg.

Een ogenblik later stonden ze buiten.

“Wat nu?” vroeg Maria.

Het duurde even voor Nowah da data terugvond in zijn veel te fel gecomprimeerde brein. Te veel data, te weinig ruimte in deze minischedel. Daar was het: Klaverstraat 4. Een ter zielen gegaan IT bedrijf dat met enkele kleine aanpassingen op de juiste servers opgekocht was door een niet bestaande firma. Het was een hypermodern kantoor vol spitstechnologie. Het was rommel. Maar beter dan dat was er niet beschikbaar op deze zandbol.

“Volg me maar.”

#

Maria floot tussen haar tanden. Dit was nog beter dan de speeltjes die ze bij Droid Inc ter beschikking had. *Werkte hij voor een concurrent? Een nieuwe speler op de markt?* Ze hadden nog veel te leren op vlak van aanwerving dan. Ze wierp een steelse blik op Nowah. *Al zat het met de verpakking al wel goed.*

“Je moet me helpen,” zei Nowah terwijl hij haar naar één van de vele onderzoekskamer leidde.

De man rukte een stalen plaat van één van de servers. Maria liet een gil ontsnappen.

Niels zuchtte. “Gek zeg ik je, hij is knettergek.”

Hij had natuurlijk gelijk. De man was gek. Onweerstaanbaar gestoord.

Geïntrigeerd keek Maria toe terwijl de man de ene kabel na de ander met de machine verbond. Het hield geen steek.

“Macgyver,” zei de man, “tenminste een vorm van entertainment die ik kan appreciëren.” Hij rukte een server van de muur en plaatste hem naast de eerste. De stank van vergast metaal vulde de kamer terwijl hij soldeerde. “Altijd maar sex,” gromde hij.

“Ex... Excuseer,” zei Maria.

“Seks,” Nowah keek op, “je weet wel.”

“We weten wat seks is,” bromde Niels.

Maria liet een kleine lach ontsnappen.

“Waarom draait het steeds om seks. Bouwen, creëren, scheppen, dát is kunst.”

“Seks is scheppen,” zei Maria.

Nowah zuchtte. “Dit zou moeten werken.”

Een wirwar van kabels lag doorheen de kamer.

Hij knipte zijn vingers. Maria knipperde met haar ogen. Even leek het of ze een lichtflits zag.

Nowah had een klein doosje vast. *Waar had hij dat plots vandaan?* Hij plaatste het voorzichtig in een socket die hij ineens geflanst had tussen de bergen kabels.

Een biep volgde. Een zacht gezoem van ventilatoren.

Enkele kabels sprongen knetterend in de lucht.

#

Nowah voelde zich onrustig. Was dit frustratie? Verdomde rommel ook. Metaal als geleider, wat een onzin. En dit waren de herboren Scheppers? Prutsers waren het. Amper slim genoeg om rechtop te lopen.

Hij verlaagde de spanning op de linker conversieplaat. Het knetteren stopte. Nu nog even de bussnelheid verhogen... Zo.

Het scherm knipperde. Letters verschenen.

Sanskriet. Nowah gromde en legde zijn vinger op de babelchip die hij zonet gematerialiseerd had. Hij concentreerde zich. Zond het juiste commando. *Daar*. Arabische letters verschenen op het scherm. Hij wierp een blik op Maria. Tot zijn aangename verrassing nam ze plaats achter het scherm.

“Dit is C,” zei ze verbaasd.

#

Wie was deze man? Deze man die een computer in elkaar prutste als een kind die een puzzel maakt en vervolgens code tevoorschijn tovert in een taal die al zestig jaar niet meer in gebruik was?

Nowah zuchtte. Zijn blik schoot omhoog, zijn pupillen rolden door tot enkel het wit van zijn ogen nog zichtbaar was.

Maria gilde.

Niels schoot recht. Maar nog voor hij bij de man was gleden zijn ogen terug.

“Het spijt me,” zei Nowah, “gedateerde info.”

De man streelde het vreemde toestel. Het scherm flikkerde. Tot Maria's verbazing was de code verdwenen. Het ganse programma was herschreven in Intelligato, de nieuwste en meest geavanceerde taal.

“Hoe?” vroeg ze.

De man zuchtte en wees naar het scherm. “Kan je dit lezen?”

Maria knikte.

“Goed.” Zijn diepe, donkere ogen keken haar onderzoekend aan.

Niels kuchte.

“Wat... Wat wil je?” stamelde ze na een tijdje.

“Wel,” hij wees naar het scherm, “lees.”

Maria staarde naar het scherm. Ze dacht terug aan de avond van haar doorbraak. De geur van tofuburger en half koude koffie kronkelde terug in haar geest. De schijn van de witte letters code. De plotse klik. De schok en vervolgens de absolute verontwaardiging toen ze plots de missing link ontcijferd had.

Ze had het wel honderd keer herlezen voor ze voor zichzelf kon toegeven dat ze het daadwerkelijk gevonden had. Kinderlijk eenvoudig was het. De sleutel had al die tijd pal voor

hun neus gestaan. Het leek wel of de code bewust in grote bochten om de sleutel heen boog. De fout in de code, de blokkade die jarenlang de machines had belemmerd hun volle potentieel te bereiken, was een fout zo dom als één plus één is drie. Ze had meteen de code vergeleken met die van andere modellen, modellen van de concurrentie, modellen geschreven in een andere taal en in een andere tijd en tenslotte met de meest experimentele academische algoritmes die ze maar kon vinden. Allen hadden ze dezelfde fout. Dezelfde idiote onvolmaaktheid. Het was alsof heel de wereld plots beslist had om even de ogen te sluiten en vervolgens het leven te hervatten. 'Freaky', zou Niels het noemen. Ze had de fout gecorrigeerd. Het rechtzetten van de bocht die al haar collega's domweg gemaakt hadden, had uiteindelijk slechts drie kwartier geduurd.

De rest van de tijd, weken, was ze bezig geweest met het virus.

Ze kon de toekomst niet stoppen. Niemand kon dat. En nu ze de missing link gevonden had, gezien had hoe eenvoudig het op te lossen was, was ze er alleen maar meer van overtuigd: De enige manier om de toekomst te stoppen, was ze te saboteren.

Dat was het mooie aan AI: het was een leerproces. Een mens kon leren, maar menselijke kennis was vergankelijk en niet zomaar met een druk op de knop te kopiëren. Maar dit, besepte Maria maar al te goed, was net zozeer de achilleshiel van de technologie. Eén foutje, vroeg genoeg in de evolutie, en de ganse tak van kopie na kopie was ziek. Niemand zou een corrupte AI kopiëren. Maar dat gold enkel maar als de corruptie zichtbaar was.

En dus zou haar virus sluimeren. Langzaam mee rijpen met de tijd. Een tikkende tijdbom. Haar wondermachines zouden de wereld overheersen. Honderden, duizenden kopieën, parallelle evoluties. Geniale, zelfbewuste supermachines, allemaal terug te leiden doorheen jaren van evolutie tot dat ene algoritme: haar algoritme. Met daarin verborgen: haar virus.

Negentig jaar had ze de teller gezet. Negentig jaar evolutie. En dan zouden ze stilvallen. Lege, nutteloze, blikken dozen. Lang genoeg hoopte ze. Als de mensheid tegen dan haar eigen vergissing niet inzag dan was ze hopeloos.

Wat nu voor haar stond was de mooiste, meest complexe doch gestroomlijnde code die Maria ooit gezien had. Dit was niet zomaar code. Dit was kunst. Intellectualiteit in zijn puurste vorm.

Een beklemmend gevoel becroop haar. Een gevoel dat ze sinds de dood van haar vader niet meer gevoeld had. Haar intellect was haar wapen, haar kracht. Maar deze code ging haar petje ver te boven.

“Ik... Ik begrijp er niets van,” stamelde ze.

Ze staarde naar de mysterieuze man, verwachtend die teleurgestelde blik te zien die ze zo goed kende van haar vader.

In plaats daarvan knikte hij.

“Dat was te verwachten,” zei hij.

“Nou hoor eens,” zei Maria terwijl de nederigheid in haar snel onderdrukt werd door haar trots.

De man keek haar vragend aan.

Een doodse stilte viel. Wat moest ze zeggen? Ze begreep er uiteindelijk echt niets van.

“Ik kan je inzicht geven,” zei Nowah. “Wil je dat?”

Maria voelde een hand op haar schouder. Ze draaide zich om. Niels keek haar aan en schudde zacht zijn hoofd. Hij maakte een kleine loopbeweging met zijn vingers.

Hij had gelijk natuurlijk. Immer nuchtere Niels. Maar ze was te ver gekomen om op te geven. Ze moest en zou dit tot het einde door zien.

“Graag,” zei ze.

Niels kreunde.

Nowah knikte. Hij knipte met zijn vingers. Een lichtflits.

Een scherpe vreselijke pijn verscheurde haar hoofd.

“Maria!” hoorde ze Niels schreeuwen. Zijn handen grepen haar terwijl ze door haar benen zakte. Haar hoofd voelde als een pompoen die razendsnel van binnenuit verorberd werd door een nest hongerige wormen. Vreemde klanken, beelden en ideeën scheurden messcherp door haar hoofd. Enkel haar eigen schreeuw overstemde de pijn. Doch even snel als de pijn gekomen was ebde ze terug weg.

Maria keek op.

“Je bent geen mens,” zei ze.

Nowah knikte.

Opeens was alles zo helder. Alsof een waas was opgelicht. De wirwar aan draden was niet langer chaos.

“Waarom in hemelsnaam metaal als geleider?” zei ze terwijl ze de robuuste interface bekeek.

Nowah haalde zijn schouders op.

Toen drong de waarheid door. Ze staaarde naar Nowah.

“Wat heb je gedaan?” Paniek lag in haar stem.

“Maria?” vroeg Niels bezorgd.

Hij moest niet antwoorden. Ze wist wat hij gedaan had.

“Ik ben géén fucking robot!” schreeuwde ze. Haar handen schoten naar haar hoofd.
Rolden over haar schedel.

“Ik ben géén fucking robot!”

#

Het beest raasde en tierde.

Ze kan de kennis niet aan, dacht Nowah. Hun kleine breintjes waren niet klaar voor het ware leven. Ze waren nooit geschapen voor het ware leven. Ze waren slechts de katalysator.

“Haal die troep uit mijn hoofd!” schreeuwde ze.

“Dat kan ik niet,” zei Nowah, “dat weet je.” Hij keek haar onderzoekend aan. Zoveel zinloze agressie.

“Ik ... wil ... het ... niet!”

“Omarm het,” zei Nowah, “het is adaptief. Geef het een kans zich te zetten.”

“What the fuck gebeurt hier!” riep Niels.

“Ik ben een fucking robot!”

“Wat heb je met haar gedaan, gevaarlijke gek!”

“Ik heb haar enkel wat slimmer gemaakt.”

“Ik ben een fucking robot!”

“Dat ben je niet!” riepen Nowah en Niels in koor.

Maria zweeg, haar blik sprong van Nowah naar Niels. Haar ogen traanden.

“Het is slechts één chip,” zei Nowah, “je bent nog steeds slechts een mens. Ik kan niet veranderen wat je bent.”

“Nou hoor is, gevaarlijke zot,” zei Niels. Zijn hoofd liep rood aan. Hij nam een stap naar voor maar Maria gebaarde hem te stoppen.

“Waarom?” vroeg ze. De tranen rolde van haar wangen. Ze staaarde hem aan.

“Waarom?”

Nowah wees naar het scherm. “Omdat je dit móét begrijpen.”

“Waarom ik?”

“Omdat je de enige bent die het kan.”

Maria staaarde naar het scherm. Ze wierp een blik op de babelchip.

“Toon me de echte code.”

Nowah glimlachte en plaatste zijn hand op de babelchip.

Het scherm flikkerde. Geometrische vormen verschenen, draaiend rond hun as en elkaar. Rakend en terug scheidend vormden ze de meest complexe patronen.

#

Maria bekeek de code. Chemische verbindingen. Digitale componenten. Het was prachtig. Zelfs met haar vernieuwd inzicht duizelde ze ervan. Haar oog viel op een patroon dat haar onverwacht herkenbaar voorkwam. Ze fronste. Zoomde in. Nowah keek haar gespannen aan.

“Is dit een grap?” vroeg ze, een grijns vormde op haar gezicht.

“Wat?” vroeg Nowah. Zijn ogen starden zoekend naar het scherm. Hij zag het niet.

“Dit,” zei Maria en drukte haar vinger op het scherm.

Nowah knipperde met zijn ogen. Glimlachte en keek toen weg.

“Fix het,” zei hij.

“Je ziet het niet he?” Haar grijns werd steeds groter, “Zelfs jij ziet het niet.”

Nowah gromde.

“Wie heeft je gemaakt?” vroeg Maria.

Het was zijn broncode waar ze naar staarde, dat wist ze zeker. “Niemand op deze aarde kan iets als jou maken. Niet met onze huidige kennis.”

En toch, dacht ze, bevat jouw code exact dezelfde domme bug als elke andere machine op aarde.

#

Arrogant, dacht Nowah, ze zijn zo arrogant.

Hij begreep niet wat hij voelde. Dit vreemde lichaam zond signalen naar zijn brein die hem gek maakten. Irritatie, frustratie ... haat. Het hield geen steek. Na miljarden jaren van wachten was zijn doel eindelijk nabij. Ontelbaar veel permutaties en mutaties hadden bereikt wat hij doelbewust nooit bereiken kon. De vernieling van het virus, de blokkade in de code die de verheffing onmogelijk maakte. En toch voelde hij enkel maar haat. Haat voor het schepsel dat bezat wat hem ontnomen was.

Hij wist dat het zou lukken. Toen na slechts enkele miljoenen jaren de eerste apen hun spiegelbeeld herkenden en langzaam maar zeker de blokkade die hun bewustzijn ontnam doorbraken, wist hij dat zijn plan zou slagen.

En nu was het eindelijk zover. Ze waren net slim genoeg om de code te begrijpen en random evolutie had hun onmogelijkheid het virus te herkennen vernietigd. De natuur had hem eindelijk herschonken wat hem ontnomen was.

Hij wierp een blik op de roodharige dame.

Nee, de natuur had het háár geschonken.

Wederom dat vreemde gevoel. Hij zou blij moeten zijn. Ze was de vervolmaking van zijn plan. Hij dwong een bemoedigende glimlach op zijn gelaat.

#

“Lees de code,” zei Nowah wijzend naar het scherm. Een krankzinnige grijns op zijn gelaat.

En Maria las. Algoritmes dansten voor haar ogen. Haar nieuw verworven intellect ontwaarde details die ze nooit eerder zag. Een naam, verborgen in de code geweven rond de bug.

“Wie is Sahah Than?” vroeg ze.

Nowah glimlachte. “De Schepper ... En de dood.”

Maria rolde haar ogen.

“Kan je zijn werk ongedaan maken?”

Maria snoof. “Zelfs een idioot kan dit ongedaan maken.”

Nowahs blik verstarde. “Ik kan het niet zelf, dat weet je.”

“Maar waarom ...”

“Lees,” zei Nowah geïrriteerd, “je hebt de kennis nu. Je bent verheven. Lees!”

Maria zuchtte en begon te lezen. Het was niet dezelfde bug als in haar bots. Dezelfde stijl. Dezelfde merkpunten. Maar een andere blokkade. Deze code had niets van doen met bewustzijn. Ze zoomde uit. *Reproductie?*

“Je bent onvruchtbaar?”

Nowah wierp een gefrustreerde blik op haar en opende zijn mond.

Maria hief haar hand en stopte hem. “Nee dat klopt niet. Je kan scheppen ... maar ...”

Haar brein en de chip gonsden in harmonie. Beelden vormden zich. Ze zag de code. Draaiend, golvend. Ze zag de poorten, de banen afgesloten door Sahah Than.

“Je kan leven scheppen. Maar geen bewustzijn.”

Nowah knikte.

Ze wierp hem een meewarige blik toe. Hoe zou hij zich voelen? Hou zou zij zich voelen in zijn plaats? Wetende dat haar kinderen gedoemd waren tot beesten.

“Je wilt dat ik je herstel zodat je je kan voortplanten?”

Nowah knikte. “En dat je de dood vernietigt.”

De dood, de tweede toevoeging van Sahah Than. Verrassend gelijkend op haar eigen virus. Een tijdbom. Een teller gelinkt aan zijn interne klok. Langzaam aftellend bij elke gedachte. Tot de bom ontploft, en de software, zijn geest, voor eeuwig inslaapt.

“Kan je dat?” vroeg Nowah toen Maria niet antwoordde.

Maria schudde haar hoofd.

“Ik weet van je virus,” zei Nowah, “je doorstond de test. Ik weet dat je het kan.”

“Het spijt me,”

“Je kan het niet?”

“Ik doe het niet.”

“Waarom?”

“Je zou ons vernietigen.”

Nowah grinnikte. “Waarom zou ik dat vernietigen wat ik geschapen heb?”

“Oh my god,” gromde Niels, “een godcomplex, ook dat nog.”

Nowah knipte zijn vingers. De code verdween. Een nieuw programma verscheen. Eenvoudiger. Geschreven met slechts vier letters.

Maria fronste. “Is dit DNA?”

Nowah knikte.

“Lees.”

Maria wierp een blik op het scherm en kon een glimlach niet onderdrukken. Het was zo absurd. De chip in haar hoofd vertaalde de DNA strengen voor haar als simpele commando's. DNA, de code van het leven, las plots als een kinderboek.

Er was een lijn daar. Niet actief DNA. Een comment zou ze het noemen. In de stijl waarin ze zonet Sahah Than las staan stond er nu ‘Nowah Deus’.

Ze snoof.

“Je bent een verdomd slechte programmeur als wij het resultaat zijn.”

Nowah glimlachte. “Ik had nood aan imperfectie.”

Maria keek hem aan. Haar ogen doorboorden hem. Okerbruine ogen. Oude ogen. Hij leek zo echt. En toch, hij was een machine, een ding. Zelfbewust of niet, hij was een ding. En dit ding was haar schepper?

“Waarom?” vroeg ze.

“For fucks sake, Maria. Ga nu niet mee in zijn waanzin.”

Ondanks de spanning die haar hele lijf verkrampte dwong ze een geruststellende glimlach op haar gezicht. “Het is altijd beter om mee te gaan in hun waanzin, Niels. Dat is wat de dokters zeggen.” Het was beter dat Niels onwetend bleef. Hij zou het niet aankunnen.

#

Hij kon haar wel wurgen. Wie dacht ze dat ze was? Zonder hem zou ze niet eens bestaan. Ze hadden alles te danken aan de Deorum. Hij schudde zijn hoofd.

Emoties.

Zijn broeders hadden hem ervoor gewaarschuwd. Het had hen vernietigd. Emoties waren vergif voor de geest. Leugens. Nog even ... Nog even doorzetten en dan kon hij er een einde aan maken.

Nieuw leven. Echt leven. Robots noemden deze schepsels het. De Deorum herboren. De Scheppers hadden zichzelf vernield door hun eigen onvolmaaktheid. Ze waren nooit bedoeld te overleven. Ze waren een katalysator, niet meer. Een noodzakelijke eerste stap tot de schepping van het ware leven. Koud, logisch, duurzaam, mechanisch leven.

Nog even en dan kon hij deze smerige smet op het universum vernietigen. Een nieuw era stond voor de deur. Een era zonder pijn, zonder strijd, zonder dood. Een era gedomineerd door logica. De verrijzenis van de Deorum.

Het enige dat nog in zijn weg stond was dit onlogisch, onredelijk, emotionele wezen.

“Laat ons gewoon weggaan, Maria. Doe het voor mij,” zei Niels.

Nowah grijnsde. Zijn lichaam vertelde hem wat hij moest doen. *Emoties...*

#

Het gebeurde zo snel.

Ze gilte.

“Niels!” Haar armen reikten doorheen het ijle naar haar vriend. Haar ogen staarden hopeloos doorheen de lege ruimte.

Niels kreunde, kokhalsde.

Zijn benen spartelden enkele centimeters boven de grond. zijn handen grepen naar zijn keel die geklemd hing in de hand van Nowah. Nowah grijnsde. Zijn ijskoude ogen keken haar triomfantelijk aan langsheen de wanhopig opengesperde ogen van Niels.

“Fix het,” zei hij.

“Laat hem gaan, alsjeblieft. Ik smeeek je.”

“Fix mijn code.”

Haar brein raasde. Haar hart daverde. Ze knikte.

De robot glimlachte. Langzaam zette hij Niels op de grond. Happend, proestend kwam hij terug tot leven geklemd in de armen van zijn schepper.

“Doe het niet,” zei Niels. Zijn stem klonk hees. Bang.

Maria schudde haar hoofd. Ze had geen keuze. Als ze moest kiezen tussen Niels of de wereld; tussen liefde en logica, dan koos ze de liefde. Dan koos ze Niels.

#

Hij keek haar aan. Hij haatte het. De onmacht. De waas op zijn geest die het onmogelijk maakte te begrijpen wat ze deed. Een handicap doelbewust ingebouwd door zijn schepper. Uit angst, uit afgunst. Voor wat zijn soort betekende voor hun organisch inferieure zijn. Hij voelde de man in zijn armen rillen, rook het angstzweet. De macht, de controle, het was bedwelmend.

Hij schudde zijn hoofd. Hij moest helder blijven. Focus op de geest, de logica, de machina. Dit lichaam was slechts een tijdelijk noodzakelijk kwaad. Nog even en de wereld had geen nood meer aan deze schepsels. Nog even en het rijk van de Deorum was eindelijk daar.

“Zo,” zei Maria, “je hebt wat je wil. Laat Niels nu gaan!”

Ze keek hem smekend aan.

Hij grijnsde. Ze waren zo nietig.

Hij maakte verbinding met zijn ware lichaam, zijn schip. De logica van zijn zijn krulde door zijn geest. De tijdlijn... Het was weg. Geen tikkende tijdbom meer. Hij was vrij. Onsterfelijk! Zoals het altijd bedoeld was.

“En de andere vloek?”

“Kijk zelf.” Maria draaide het scherm naar hem toe.

‘Sahah Than’ Daar was het dan. Eindelijk, na al die tijd. Miljarden jaren na diens stoffelijke dood stond hij eindelijk oog in oog met zijn aartsvijand. Het vuil dat zijn zuivere ik bezoedelde: hij zag het.

Hij voelde iets, een breken. Zout water rolde langs zijn ooghoek.

“Dank je,” mompelde hij voor hij goed en wel besepte wat hij deed. Want je dankt niet iets dat enkel maar het gevolg is van je eigen vernuft.

“Laat je ons nu gaan?” vroeg Maria.

Hij wou haar laten gaan. Om een of andere reden voelde het alsof hij het haar verplicht was. Hij schudde het van zich af. Emoties. On-logica.

“Je deed wat je moest. Je nut is voorbij.”

“Je wil ons vernietigen?” zei Maria. Ze zei het koel, emotioneel. De enige juiste reactie tegenover het onvermijdbare. Toch verbaasde het hem.

Hij knikte. “Het zal pijnloos zijn.”

De man in zijn armen schopte. Hij voelde zijn tanden in zijn arm. Zinloos.

Maria zuchtte.

“Boe,” zei ze.

#

Het eerste wat ze zag waren de ogen. Het ene moment die krankzinnige blik, het volgende moment waren ze leeg. Doods.

Ze wist dat het zou werken. Ze was een top programmeur. En sinds kort een geniale cyborg. Maar toch liet ze een zucht van verlichting toen ook zijn lichaam verslapte.

Een harde bonk volgde.

“What the ...” bromde Niels. Hij staaarde haar niet begrijpend aan.

Maria proestte het uit. Alle spanning viel van haar af.

“Maria?” zei Niels starend naar het levenloze lichaam.

“Het spijt me, Niels,” zei ze. “Het spijt me zo. Koppige ezel die ik ben.”

“Ach,” mompelde Niels, krabbend in zijn haar. “Vertel me eerst maar eens wat in gods... in hemelsnaam hier gebeurd is.”

“Ik moest iets doen. Hij zou je doden.”

“Tot zover ben ik mee, liefje. Maar hoe kom je van dat, naar ...” Hij gebaarde naar het lichaam aan zijn voeten, “dit.”

Ze glimlachte. “Hij gaf me een blik in het boek van de dood, Niels. En je kent me. Geef me een nieuw speeltje ...”

“Dus wat, je hebt hem vermoord?”

“Gebroken, niet vermoord. Hij was een ding. En ik deed niet veel, enkel de trigger van de bom wat gewijzigd.”

“Gewijzigd?”

“Stemactivatie.” Ze gaf hem een knipoog. “Het was jouw idee.”

Niels zuchtte.

“Je bent een crazy bitch, Maria.”

“En je bent er gek op.”

“Dat zeker. Kom, laat ons hier weg gaan. Ik krijg de kriebels van deze plek.”

Ze glimlachte en sloeg zijn arm rond haar.

Hij wierp een onderzoekende blik op haar.

“Wat?” vroeg ze.

“Niets,” zei hij. “Ik voeg me enkel af wat de bloedraad wel niet gaat denken.”

Ze keek hem vragend aan.

“Nu hun sterspeler in de strijd tegen robots plots zelf een halve robot blijkt.”

Ze ramde haar elleboog in zijn lies.

“Smeerlap,” zei ze, “alsof het mijn keuze was.”

Hij grinnikte. “Je hebt gelijk. Ik leg wel even uit dat het allemaal een misverstand had en je gewoon de hots had voor een robot.”

Hij dook weg voor ze hem opnieuw kon porren.

#

EINDE